

Audrey

Későre járt, amikor az útról ráfordultunk az autófeljáróra. Az első dolog, amit megpillantottam, a víz volt. Körülölelte új otthonunkat, a Majort, és amikor áthajtottunk a kis hídon, kinéztem, és megragadtam az ajtókilincset – és nem engedtem. Anya nem vette észre, Peter még mindig sírt, én pedig a másik kezemmel hátranyúltam az ülés mögé.

– Itt vagyunk, Pete, semmi baj – mondtam, letörölve könnycseppjeit. Az elmúlt egy órában kétszer hányt, mert túl szeles volt az út, és ki tudja, mikor vizelte össze magát a nyugatról keletre tartó hosszú autópályán. Megpróbáltam feltakarítani törölközőkkel és a csomagtartóban tartott törölközővel, de az öcsémet meg kellett volna fürdetni, és tiszta ruhába öltöztetni. Ez járt a fejemben, és az, hogyan kanyarodtunk rá az isten háta mögötti legutolsó útra, hogy kerültünk ide, miközben boldogok is lehetnénk. Bárcsak a régi házunkban lennénk, még akkor is, ha az kicsi volt, lepukkant, és még le is égett! A Major egy szörny volt, amely készen állt arra, hogy felfaljon minket.

Anya leállította a motort, én pedig kiugrottam az autóból, és visszaszaladtam a felhajtón, hogy megnézzem, leellenőrizzem, hogy biztos legyenek abban, hogy tévedtem. De nem. A hídról egyfajta vizesárokba bámultam, amely körülölelte a házat, és tudtam, hogy ez így nem jó.

– Mit gondolsz, Aud? – lépett mellém anya. Keze a hátamon pihent. A töredezett, homályosan imbolygó tükörképünkre pillantottam, és azon tűnődtem, vajon mi rejtőzhet a víz mélyén.

– Ugye milyen szép hely? – kérdezte anya. A híd szélén álltunk, bizonytalanul. A sár csúszott a lábunk alatt, a víz vonzott magához, el akartam menekülni. Helyette inkább megfordultam, és megszemléltem a házat.

Hatalmas volt. Magas volt, majdnem olyan magas, mint a fák, a mohás falakat kúszónövények futották be. A vizesárok egy kastély tartozéka. De a Major nem egy kastély volt, hanem egy kocka az 1960-as évekből – egy börtön vagy egy kórház talán, de semmiképpen sem valami, amit otthonnak neveznék. Nem tudom, igazából mire számítottam. De azt hittem, hogy olyan szép lesz, mint egy régi vidéki ház, ahol el tudnánk játszani Peterrel, hogy a múlt század gyermekei vagyunk. De a derékszögek és az üres ablakok úgy néztek ki, mint a szorosan leragasztott poros és szétmálló dobozok, amelyekbe elcsomagolták az életet. Legalább a kert csodásan nézett ki, a szeptember zöld és arany színeiben pompázott, a végtelenbe vesző ég pedig kék volt. Peter kibukfencezett az autóból a kavicsos felhajtóra, én odaszaladtam hozzá, felkaroltam, és felségítettem. A nyáron lett ötéves, de szerintem egy ötéves gyerek még nagyon kicsi, szinte még baba.

– Itt fogunk lakni? – kérdeztem anyától.

Ő bólintott, majd ásítva nyújtózott egyet.

– Igen, miért, mit hittél? Hát nem nagyszerű? Nem gondoltam volna, hogy valaha is ideérünk, Aud. Istenem, a forgalom elviselhetetlen volt. De azért megérte, nem gondold?

Anya fáradt volt, azt mondta, hogy minden vágya egy csésze tea, meg Petert is le kellett fürdetni, így magához vett egy táskát a csomagtartóból, és besietett a házba. Én segítettem Peternek összegyűjteni a játékait, az elnyűtt puha nyusziját és a kőgyűjtemé-

nyét a táskájába, majd sietve követtük anyát, hogy ne maradjunk le. Vastag, sötét falak, üres ablakok, lapos tető. Rámosolyogtam az öcsémre, igyekeztem minél izgatottabbnak tűnni, ő pedig egyszerűen reménytelenül és rémült arccal nézett vissza. *Akinek van egy cseppnyi esze is, az nem akarna itt lakni*, ötlött belém, miközben anya az ajtó felé taszigált minket, ami még azelőtt kinyílt, hogy elfordította volna a kulcsot. Olyan volt, mint egy fogatlan, mohó, ásító száj. A hallban állva füleltem, megszemléltem a sötét lépcsőházat, majd a hosszú folyosókat. Vajon most itt van? A sötétben figyel? A Dolog, ami elől menekülünk? De csak anya lépéseit hallottam, ahogy elindult a lépcsőn, egyre gyorsabban, az utolsó fokokat mintha futva tette volna meg, túl gyorsan kanyarodott, megcsúszott, és elejtette a kulcsokat. Az orrom elé húztam a pótlómat. A hall egerektől és penésztől bűzlött. Undorító. Anya azt mondta, hogy a Major egy nagyon elegáns ház, amelyet nemrég újíttak fel, és nagyon izgatott volt egész úton – olyan szorosan markolta a kormányt, hogy elfehéredtek az ujjai, és közben hangoosan énekelte a rádióból szóló örökzöldeket. Én nem használnám az elegáns szót. Egyáltalán nem.

Megtaláltam a fürdőszobát, lehajoltam, hogy bedugjam a dugót a kádba, és megnyitottam a vizet. A víz köpködve és bugyogva tört elő, de legalább meleg volt.

– Gyere, öcskös, lefürdetlek – mondtam Pete-nek. Levettem az ingét, a zokniját, a cipőjét, a nyirkos nadrágját, a foltos atlétáját.

– Bocs, hogy hánytam, Aud – sajnálkozott, miközben beleemeltem a kádba, és leöblítettem a testét.

– Ne hülyéskedj, most már minden rendben, igaz? Mintha mi sem történt volna. – De azért jó lett volna, ha lett volna habfürdőnk, gumikacsánk meg puha törölközőnk. Ehelyett inkább énekeltem neki valami gyerekműsorban hallott bugyuta dalt a fürdésről, a kézmosásról, a tisztálkodásról, Pete pedig nevetve csatlakozott.

Átkutattam az egyik táskát, megtaláltam a sampont, és megmostam Pete haját. A fürdés után megkerestük a pizsamáját, majd egy lepedővel és néhány takaróval megágyaztunk.

– Majd veszünk új dolgokat, ne aggódj, Pete, pihe-puha paplant, meg párnákat. Mindent elintézőnk oké? – Peter bólintott, majd rendezgetni kezdte a köveit. A kavicsokat egy benzinkút virágágyásából hozta el útközben. Már nevük is volt: Briggs úr, Rupert, Csálé úr és Jim. Jimnek hívták az otthoni barátját, a szomszéd fiút, akinek lekváros volt az álla, és a szeplői, mint aranycseppek ültek az arcán. Néhanapján Jim kölcsönadta Peternek a biciklijét. Hogy a többiek kik voltak, arról fogalmam sincs.

– Nem tetszik itt, Aud. – Peter tornyot épített a kavicsaiból, majd feldöntötte a kezével, én pedig rosszállóan megráztam a fejem, és felszededgettem őket.

– Pedig szép hely, gyönyörű, majd kifestjük a szobád, meg úgy rendezzük be, ahogy szeretnéd. Veszünk majd új játékokat is.

– Mi van a régi szobámmal? – kérdezte, mire szorosán átöleltem, és azt válaszoltam, hogy egyszer majd visszamegyünk, noha ez hazugság volt.

Az ablakhoz léptem. A sötét vízgyűrű hívott magához. Úgy várt énekelve, mintha mindig is tudta volna, hogy egy hozzám hasonló lány fog egyszer itt lakni. A legtöbb, amit tehettem, hogy nem néztem oda. Átsétáltam a nappaliba, és az arcomra erőltettem egy mosolyt.

– Minden rendben, édesem? – kérdezte anya.

– Igen, minden oké.

Nem mondtam meg anyának, hogy még mindig kavargott a gyomrom. Ugyan adott valami pirulát az útra, de nem használt, sőt csak rosszabb lett a helyzet, és egyébként is, állandóan émelygek, a gyomromat mindig összeszorítja a félelem. A dolog

könnyebbik vége volt az, hogy ezt ne mutassam ki Peter előtt. Anya elől ezt nehezebb volt elrejtennem. Ő mindig tudta.

– Én veszek valamit vacsorára, te addig takaríts ki, Aud. – Anya körülnézett a szobában, de nem mondott semmit az ócska bútorokra, a csupasz gipszkarton falakra, a már eleve viseltesnek látszó szőnyegre, én pedig nem tudtam, hogy mihez kezdjek velük.

– Hal lesz sült krumplival. Megfelel?

– Igen, köszi – mondtam, de amikor egy órával később visszatért a bőségesen megtömött zsíros, langyos vacsorát rejtő dobozokkal, egy falat nem ment le a torkomon, anya ette meg mindet, még a morzsákat is.

Éjszaka kilopóztam a szobámból. Pete az ágyában aludt, anya várakozón a telefonját bámulta. Bíztam benne, hogy azok, akikről azt mondta, az itteni barátai, hamarosan hívják; hogy hamarosan mindannyiunknak lesznek barátai. Mindig is bizonytalanok voltunk, gyengék és törékenyek, a legkisebb szélfuvallat is le tudott dönteni minket a lábunkról, pedig Peternek gyökerekre van szüksége. Mindkettőnknek gyökerekre van szüksége. Kísétáltam a lakásból, le a lépcsőn, hagytam, hogy a nehéz bejárati ajtó bevágódjon mögöttem, majd lementem a vízhez, óvatosan lépdelve, hogy ne érezzem a talpam alatt az éles köveket. Ha az ember igazán összpontosít, akkor elmúlik a fájdalom. Bármilyen fájdalom. Apa is mindig azt mondta, hogy ne féljek – *nincs para*, mondta füttyözésze, a karomat lóbálva, amikor sok-sok évvel ezelőtt ő kísért el az iskolába. Én pedig felnéztem rá; egy hős volt, a legbiztonságosabb dolog az életemben. *Nincs para, légy boldog*, Aud, mondta, és az emlék egy pillanatra átmelegített.

Leo

– Szóval – nézett Graham Leóra –, hogy vagy?

Leo végigfutatta a kezét a hajában, majd elvigyorodott. Felemelt egy vízzel teli poharat az asztalról, és egy húzásra megitta. Graham türelmesen figyelte.

– Azt hiszem, rendben vagyok. Sőt valójában még annál is jobban. Remekül vagyok – mondta Leo, majd megköszörülte a torkát, és bólintott, mintha ezzel még nagyobb hitelt adhatna szavainak. Graham boldogan dőlt előre. Kedvelte a srácot.

– Tényleg? Nagyszerű, ezt akartuk hallani. Jól alszol?

– Igen, remekül. Hála a futásnak. – Graham felnevetett, és akarata ellenére Leo is elmosolyodott. Egyszerűen muszáj, amikor Graham olyan hangosan röhög, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni.

– Hát, igen, a friss levegő és a testmozgás hatása. Az emberek alulbecsülik ezt, tudod, Leo? Akkor idén együtt futjuk le a maratont?

– Én nem vagyok fanatikus, nem úgy, mint egyesek. – Leo Graham szemébe nézett. A pszichológusnak sápadt arca volt, nagy, széles, tompa orra és szélesen vigyorgó szája. Leo bármit megoszthatott vele.

– Jól van, majd meglátjuk. Szép lassan majd meggyőzlek.

Leo megvonta a vállát.

– Mi van a barátokkal? Találtál már valakit? – Leót nem igazán érdekelték a környékükön élő gyerekek vagy az életük. Graham szerint azonban ez nem egészséges hozzáállás, érintkeznie kell a többiekkel, meg kell erőltetnie magát. Mindig itt kötöttek ki.

– Igen, persze hogy vannak barátaim.

– Nem olyanokra gondolok, Leo, akikkel együtt lógsz. – Graham ismét előrehajolt. – Hanem olyanokra, akikkel beszélhetsz, akiknek megnyílhatsz.

– Tudom, mire céloz, és ezért hálás is vagyok.

– Nem, nem eléggé.

Leo ezen eltöprengett. Amióta itt élt, csak a nagynénje és Graham voltak neki. Az iskolában a srácokkal nem volt baj, elment néhány buliba, meg ilyenek, ráadásul sok helyre is hívták, meg volt egy-két lány, akik körülötte legyeskedtek. Egyesek még túlzásba is vitték. Mint Lizzy Carr. Főleg azonban a múltjával vesztette el a kapcsolatot, így nem volt igazán senki, akinek írhatott volna, akit felhívhatott volna, vagy akivel csak összeülhetett volna beszélgetni a semmiről.

– Rendben – mondta végül Grahamnek –, értettem a célzást, majd jobban erőlködöm. – Leo komoly és elszánt arccal szalutált. Graham bólintott, és a találkozó véget ért. Leo megkereste a nagynénjét, aki egy apró művészeti galériában nézelődött, amíg a fiú a pszichológusnál ült. Habár maga az elképzelés nevetséges volt, Graham nem volt az: Leo minden egyes alkalommal úgy jött ki a rendelőjéből, hogy a jövőjét egyre jobbnak és fényesebbnek látta, a múlt pedig az volt, ami. A múlt.

A sűrű, fényes délutánban autóztak hazafelé, a napfény megcsillant az út fölé lógó, sárguló leveleken. Leo, látva, hogy a nyárnak még nincs vége, hogy még tud lopni magának egy kis időt, még egy kicsit megmarad a zöld, alig várta, hogy hazaérjenek, és kirándulhasson a nap utolsó sugaraiban. Az egész júliust és

augusztust a szabadban töltötte, az erdőben, a mezőn, és néha lekerekedett a tengerhez, hogy a hosszú úttól kimelegedve és elfáradva csobbanjon egyet a hullámok között. Most, szeptember közepén azon gondolkozott, hogy mi vár rá, nem azon, hogy mit hagy maga mögött.

Az iskolára gondolt. A barátokra. Könnyű volt azt mondani valamiről, hogy ha valami nem tetszik az embernek, akkor azzal nem is foglalkozik. Leo mégis úgy döntött, hogy tesz egy kísérletet.

Audrey

Másnap, miután beköltöztünk, anya szabadon engedett minket a szupermarketben, bármit megvehettünk a szobáinkba, amit ki-néztünk: új lepedőket és ágytakarókat, lámpaburákat, szőnyeget, valamint játékokat Pete-nek. Anya a bevásárlókocsit töltötte meg bögrékkel, takarókkal, egy kenyérpíróval, serpenyőkkel, lábtör-lőkkel, függönyökkel. Én a létfontosságú tárgyakat szedtem ösz-sze: fogkeféket, szappant, törölközőket. Majd rátértünk az iskolai egyenruhára, az élénk színű mappákra, filctollakra és papírokra. Még egy Parker-tollat is kaptam – mindig is vágytam rá –, aztán egy csomó olyan cuccot is vettünk, amire még csak nem is volt szükségünk: kávéfőző gépet, digitális mérleget, és egy hatalmas képet Marilyn Monroe-ról széles, fekete keretben, ami, gondolom, majd soha nem kerül ki a falra. A kassza csipogott, anya pakolt, a fizetendő összeg villódzott, én pedig nem hittem a szememnek. Húzósz lett a végösszeg, de anya játszi könnyedséggel nyújtotta át a hitelkártyáját. Aztán észrevette az elkerekedett szememet.

– Ne aggódj, szívem! Emlékszel, már fizetett a biztosító.

Bólogatva rámosolyogtam, majd követtem a parkolóba, a be-vásárlókocsi zörögve gurult a betonon.

– Szépen kicsinosítjuk a helyet, igaz, Aud? – kérdezte anya túlkiabálva a ricsajt.

– Aha. – Egyre gyorsabban kellett haladnom, hogy ne maradjak le, de a szatyrok nehezek voltak, és a fülük belevágott az ujjaimba. Anya hosszú, határozott léptekkel ment előttem.

– És boldogok leszünk. Felkeresek néhány régi barátot.

– Oké.

– Minden rendben lesz veled és Peterrel – határozta el. Az öcsém izgatottan ugrált, úgy lóbálta az új Legóját, mint a rum-batököt szokás a karneválok idején.

– Rendben, akkor menjünk el az orvoshoz.

A meleg és barátságos rendelő csendes volt, nem vára-kozott senki. Anya rámosolygott a recepciósra, aki viszonzta a gesztust. A névtáblája alapján Elizabeth-nek hívták a lányt, ő adott nekünk időpontot, és mindent elintézett.

Pete-tel vára-koztunk, amíg anya a recepcióssal beszélgetett. Nem akartam hallani, hogy anya mit mond, ezért az öcsémre néztem, és megfogtam a kezét. Peter volt a legjobb barátom. Hü-lyén hangzik, hiszen ő egy kisfiú. De ő az, aki mindig ott van mellettem, aki felnéz rám, aki követ engem minden-hová. Aki fi-gyel rám. Szeretem őt, a vajsárga haját, szemének két bizalom-mal teli barna gyöngyét, magas, édes hangját. Arcán most aggodalom tükröződött, fintorgott, hüvelykujját a szájába kapta. Rendbe kell hoznom a dolgokat miatta. Mint mindig.

– Ne aggódj, Pete! – szorítottam meg gyengéden a kezét, majd a térdemre ültettem. Ehhez azonban már kezdett nagy lenni, elhú-zódott tőlem, a szőnyegre meredve a szék lábát rugdosta. – Min-den rendben, Aud? – kérdezte.

– Igen, persze. De ezt te is tudod. Tudod, hogy minden ren-dben lesz.

Pete nagy, kerek szemmel figyelt, a zsebeiben a kövek meg-megzörrentek, ahogy a kezével matatott. Egy pillanatra felnézett, engem fürkészett, majd közelebb csúszott, én pedig megfogtam

a kezét, amely olyan puha volt és olyan apró, hogy eszembe juttatta, milyen kicsi volt, aztán a fülébe súgtam, hogy rendben leszünk.

– Ígérem, öcskös, esküszöm.

Később anya az ajtómban állt, a szeme ragyogott, mint két fényes bolygó.

– Hogy érzed? Boldog vagy?

Lassan bólintottam.

– Remek. Tetszeni fog az iskola, nem túl nagy. Tudod, hogy nem küldenélek olyan helyre, amelyről nem gondolnám azt, hogy jó lenne neked. És, ahogy már mondtam, jól érzem magam itt. Mintha hazaértünk volna.

Hazaértünk. Ez mit jelent? Az én otthonom mérföldekre van innen a jövőben. Nem hiszem, hogy odaértem volna. Még mindig keresem. Bárhol is legyen ez a hely, apának is ott kell lennie.

– Igyekszem majd, anya – mondtam. Komolyan gondoltam. Ez egy esély volt, és meg kell ragadnom.

Hanyatt dőltem a párnákon, és becsuktam a szemem.

– Audrey, jól vagy? – Anya belépett a szobámba, felvett egy táskát, amit eddig nem volt kedvem kipakolni. Plüssmacik voltak benne, mindegyik egy kórházi látogatás hagyatéka, amelyek valahogy megmaradtak, és most előcsalogatták az emlékeimet. Anya elkezdte felpakolni a macikat a polcra.

– Aud? – kérdezte ismét. Nem reagáltam, így felém fordult.

– Igen, csak egy kis fejfájás. – Semmi újdonság, csak hogy mondjak valamit.

– Hozok valamit rá – mondta. – De tudod mit? Ez nem mehet így tovább. Szeretném, ha felkeresnél valakit a depresszióddal. – Anya leült az ágyra, én meg összehúztam magam, hogy ne érjen hozzám. – Ugye meg akarsz gyógyulni?

– Igen – suttogtam szorosan összezárt szemekkel.

– Ez a lényeg. Engedd meg, hogy segítsék! Együtt meg fogjuk csinálni.

– Igen.

– Akkor szerzek egy időpontot a körzeti orvoshoz a jövő hétre. Kapunk majd beutalót. Meg foglak gyógyítani, szívem.

– Rendben, anya, jó lesz.

– Rendben, remek. – Anya visszatette a kezemet a takaróra, és megpaskolta az arcomat. – Tudod, ha bármire szükséged lenne, itt vagyok neked. Szóval ne aggódj! Aludj egyet, reggelre jobban leszel. Hétféve van, szóval addig alszol, ameddig akarsz. Hozom a tablettádat, jót tesz a fejfájásodnak. Szegény drágám.

Finoman becsukta az ajtót maga mögött, én pedig feküdtem a ragyogó sötétségben, és hallgattam a házat, ahogy lélegzik. A ház sípolt és nyöszörgött; egyre jobban füleltem, át a falakon, a téglákon, a külvilágba, figyeltem, hogyan növekszik és változik, hogyan kúszik magasabbra a fű, nyikorogva és sívítva, amint keresztültör a talajon, hogyan rázzák felénk leveleiket a fák, gyökereik a földet rengetik, és maga a levegő is növekszik és összemegy, lüktet, mint a vér.

Másnap reggel anya korán elment, így Pete-tel sietve elhagytam a lakást, leszaladtunk a lépcsőn, ki a természetbe.

Az öcsém előreszaladt a fák közé, én követtem őt, az ágak ropogtak a lábunk alatt, a galambok a szellőnek búgtak. Néhol a fák között előbukkant egy tisztás, majd egy magas vörösfenyő alatt megpihentünk.

– Építsünk búvóhelyet – ajánlotta Pete. – Sátorral, erőddelel, mindennel. Ugye azt szabad, Aud?

– Persze – válaszoltam. Az öcsém kezébe nyomtam néhány ágat, majd építeni kezdtük a búvóhelyet. A botok éles végét a föld-

be nyomtuk, Pete pedig elrohant, hogy hozzon még néhány jó hosszú ágat.

– Nézd, Aud, ezek jók lesznek? – Egy nehéz ágat húzott maga után, amelyen még rajta voltak a zöld levelek. Elvettem tőle, beleszúrtam a földbe, élveztem, hogy milyen száraznak és erősnek tűnt, amikor megütöttem a kezemmel.

– Innen ugye látni fogunk majd sok madarat? – kérdezte Pete. Bólintottam.

– Aha. És talán, ha nagyon mozdulatlanok és csendesek leszünk, akár nyulat vagy borzot is. Egeret. Bármi mást. Rengeteg állat élhet itt az erdőben.

Járatosabbnak kéne lennem a témában. Peter rám nézett, majd körbejáratta a tekintetét. Az arca rég nem volt ilyen rózsás, szinte ragyogott.

– Például?

– Cickányok – nyögtem ki, miközben kétségbeesetten kutattam valami izgalmasabb után a tekintetemmel –, esetleg szarvasok vagy mezei nyulak. – Azt nem mondhattam el neki, hogy ha figyelmesen körülnéz, láthatja a fákban dobogó szíveket, hallhatja a lélegzetüket, az élet állandó neszeit. Ma egyébként minden nyugodt volt és harmonikus: az erdő aludt.

Az erődítményünk az előbb talált vastag ághoz erősített gallyak kusza szövedéke volt, de valahogy mégsem omlott össze, és ez azért nem rossz teljesítmény két városi kölyöktől.

– Mit gondolsz? – kérdeztem Pete-et.

– Király! – Peter a térdére ereszkedett, és bemászott a rejtünkünkbe. – Belül is tök jól néz ki, Aud, gyere be te is – hívott, a földön ütögetve azt a helyet, ahová majd ülnöm kell. Bemásztam én is, és óvatosan elhelyezkedtünk, hogy ne érijünk hozzá az építmény oldalához, mert akkor biztos összeomlana. Ha mázlink van, kirtart egész délután.

– Igazad van, Pete, tényleg nem lett rossz.

– Pszt! Ha beszélsz, az állatok nem jönnek ide. Csendben kell maradnunk. – Az öcsém kipakolta a köveit egy sorba, beszélt hozzájuk egy darabig, majd fejét az oldalának támasztotta, és várakoztunk. Pete a markában tartott egy rövid botot, a könyöke és térdje tiszta fűfolt volt, a hajába levelek akadtak. Felsőhajtott, mocorogni, ficánkolni kezdett, rúgott egyet a lábával. Lefogtam, és figyelmeztettem, hogy legyen óvatos.

– Bocs, Aud – suttogta.

– Semmi baj, öcskös – öleltem át szorosan –, nagyon ügyesen viselkedsz. Nagyon türelmes vagy.

– Tényleg?

– Tényleg. Mint egy vadász.

– Nem mint egy lovag? – kérdezte, mire bólintottam. – Kijövünk ide mindennap?

– Hát, talán hétvégén vagy iskola után.

– Csss – némított el Peter. Együtt bámultuk a sűrű erdő mélyét, figyeltük a legjelentéktelenebb neszeket, a csodát, a varázslatot. Majd, amikor a nap áttört a levelek vastag szövetén, és mint a tűz, megvilágította a talaj egy darabját, egy apró nyuszi szökelt elő a fénykörbe, a fülét hegyezve, orrát összeráncolva, mi pedig visszafajtott lélegzettel, bizsergő bőrrel megmerevedtünk.

– Elkaphatom? – suttogta az öcsém. – Megtarthatom háziállatnak? – A teste megmozdult, megfeszült, alig tudta visszatartani magát, hogy ne rohanjon el a nyuszi felé, de az állat elszökdécselt, Pete túl későn eredt a nyomába.

– Gyere vissza! – kiabálta az aljnövényzetnek. – Nem bántalak, gyere vissza!

– Elment a nyuszi, Pete – öleltem át –, de ne aggódj, látunk még többet, több száz nyuszit, egeret meg madarat. Holnap majd

visszajövünk, hogy megnézzük a rejtekünket, de most induljunk.
Kész a tea.

– De én akarom azt a nyuszit! Aud, te is láttad? Lehetne a háziállatunk. Szeretnék egy háziállatot. Draszét akarom. – Nem szerettem volna emlékezni rá. A tűzre. Draszé bennragadt. Peter álomba sírta magát mindig, ha eszébe jutott, és nem szeretném, ha ez újrakezdődne. Megszorítottam a kezét, ő még mindig reménykedve nézett rám.

– Megtanítanám dolgokra, és vigyáznék rá. Megígérem, hogy még a ketrecét is kitakarítanám, enni is adnék neki, meg minden. Az erdőben lehet, hogy meg fog halni.

– Dehogysis. Visszament a vackába az anyukájához. – Nyeltem egy nagyot, és elmosolyodtam. – Ő majd vigyáz rá, nem igaz?

– Megígéred?

– Megígérem.

Lassan sétáltunk hazafelé, és amikor már egész közel voltunk, akkor vettem észre, hogy anya autója ismét a ház előtt állt. Egy újabb adag bevásárlószatyorral hadakozott, így odasiettünk, hogy segítsünk neki kipakolni, és közben az jutott eszembe, lehet, hogy igaza van. Eltöprengtem a nagy reményekről és az újrakezdeésről. Anya nem hazudott abban, ahogy leírta ezt a helyet, és végre a szabad levegőn vagyunk, fára mászhatunk, futkoshatunk a mezőn. Egy teljesen új család lehetünk. Egy egészséges család lehetünk. A szívem megenyhült, engedett a szorítás, és megragadtam Pete kezét, hogy anya elé szaladjunk.

Leo

A Majorba költöző fiatalok egymás után vonultak a látóhatáron. Leo figyelte őket az erdőből kivezető ösvényen, majd távolról követte őket. Nem vették észre, nem figyeltek semmire, csak a lábuk elé, mint a kötél táncosok. A lányon akadt meg a szeme, amint a testvére kezét fogja, és sietteti, hogy ne maradjon le nagyon. Különleges lány volt: elképesztően sovány, a pólója hozzátapadt a testéhez, hosszú haja, mint gyenge láng lobogott mögötte. Az volt az ember érzése, hogy pillanatokon belül felszáll, a szél felkapja, és az égbe repíti. Ekkor pillantotta meg kiugró állát, amelyben volt valami hajthatatlanság, látta karja erejét, a kezét, amivel az öccse kezét fogta, és arra gondolt, hogy nem, ez a lány nem fog egyhamar elrepülni.

Utolérhette volna őket, hogy bemutatkozzon, de Sue-nak erre már volt terve. Nem lakott senki más a Majorban – a helyiek közül senki sem lakna ott, hála a történeteknek, amelyek akkor keltek szárnyra, amikor lezárták az épületet –, Sue pedig arra gondolt, hogy biztosan magányosak, miközben beköltöznek, és felfedezik az elhagyatott épületet. Ezért ragut készített az új szomszédjainak; Leo már a mezőn érezte az illatát.

– Leo, merre jártál? – Sue arca kipirosodott a meleg tűzhely mellett állva. Még nem vette le a csizmáját, Mary pedig a földön szimatolt egy leeső falat után. – Azt hittem, eltévedtél.

– Nem, csak körülnéztem.

– Jó. Erre való a hétvége. A semmittevésre. A gyerekek manapság nem csinálják elégszer.

Leo ledobta a kabátját, és alig tudta elkerülni, hogy ne csapja meg Mary farka, amikor leült a kanapéra, hogy levegye a csizmáját.

– Ne vetközz le nagyon, átmegyünk a Majorba. Beköltözött az a család, akikről meséltem.

– Tudom, most láttam a gyerekeket.

– És?

– És mi?

– Vélemény?

– Első ránézésre szimpatikusnak tűnnek. Bővebbet még nem tudok. Csak messziről láttam őket.

– Akkor miért pirultál el? – Leo nagynénje széles vigyorral tekintett unokaöccsére, ami a fiút is megnevetette.

– Sue, ez nevetséges. Felejtsd el! Nincs szükségem barátnőre.

– Ki beszélt itt barátnőről? – cukkolta a nő. – Csak az jutott eszembe, hogy szerencséd lehet, mert talán rokonlelkekre bukkanál. Még csak azt sem tudtam, hogy lány is van a dologban, mégis honnan tudtam volna?

– Jól van, elég lesz, induljunk. És nem kell a kavarás.

– Én? Soha. – Sue odaadta Leónak a kosarat, majd elindultak a mezőn át a Major irányába, amely, Leo számára úgy tűnt, mintha a szokásosnál is veszjóslóbban magasodna. Mindössze az egyik kis, ablakban világító halvány fény ígért szíves fogadtatást.